

MATT BAGLIO

A RITUS

A MODERN ÖRDÖGŰZŐ SZÜLETÉSE

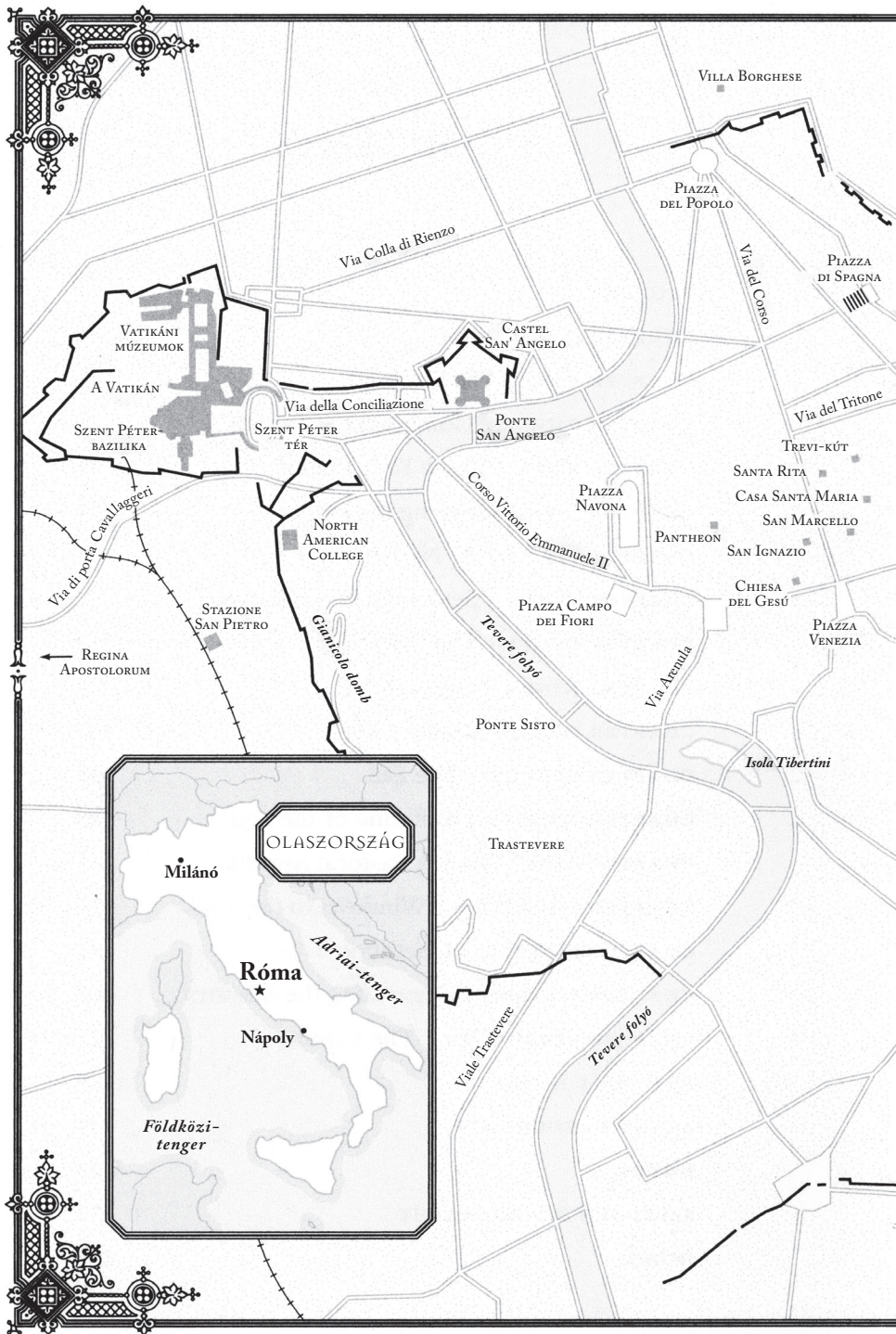

hard
selection

Matt Baglio

A RÍTVS

A modern ördögűző születése

VILLA BORGHESE

PIAZZA DEL POPOLO

Via Colla di Rienzo

Via del Corso

PIAZZA DI SPAGNA

VATIKÁNI MÚZEUMOK

CASTEL SAN'ANGELO

A VATIKÁN

Via della Conciliazione

PONTE SAN ANGELO

SZENT PÉTER-BAZILIKA

SZENT PÉTER TÉR

Via del Tritone

Via di porta Cavalleggieri

NORTH AMERICAN COLLEGE

Corso Vittorio Emanuele II

PIAZZA NAVONA

TREVI-KÚT

SANTA RITA

CASA SANTA MARIA

SAN MARCELLO

PANTHEON

SAN IGNAZIO

STAZIONE SAN PIETRO

Giardinale domb

Piazza Campo dei Fiori

CHIESA DEL GESÚ

PIAZZA VENEZIA

REGINA APOSTOLORUM

Via Arenula

PONTE SISTO

Isola Tiberina

OLASZORSZÁG

Miláno

Róma

Nápoly

Földközi-tenger

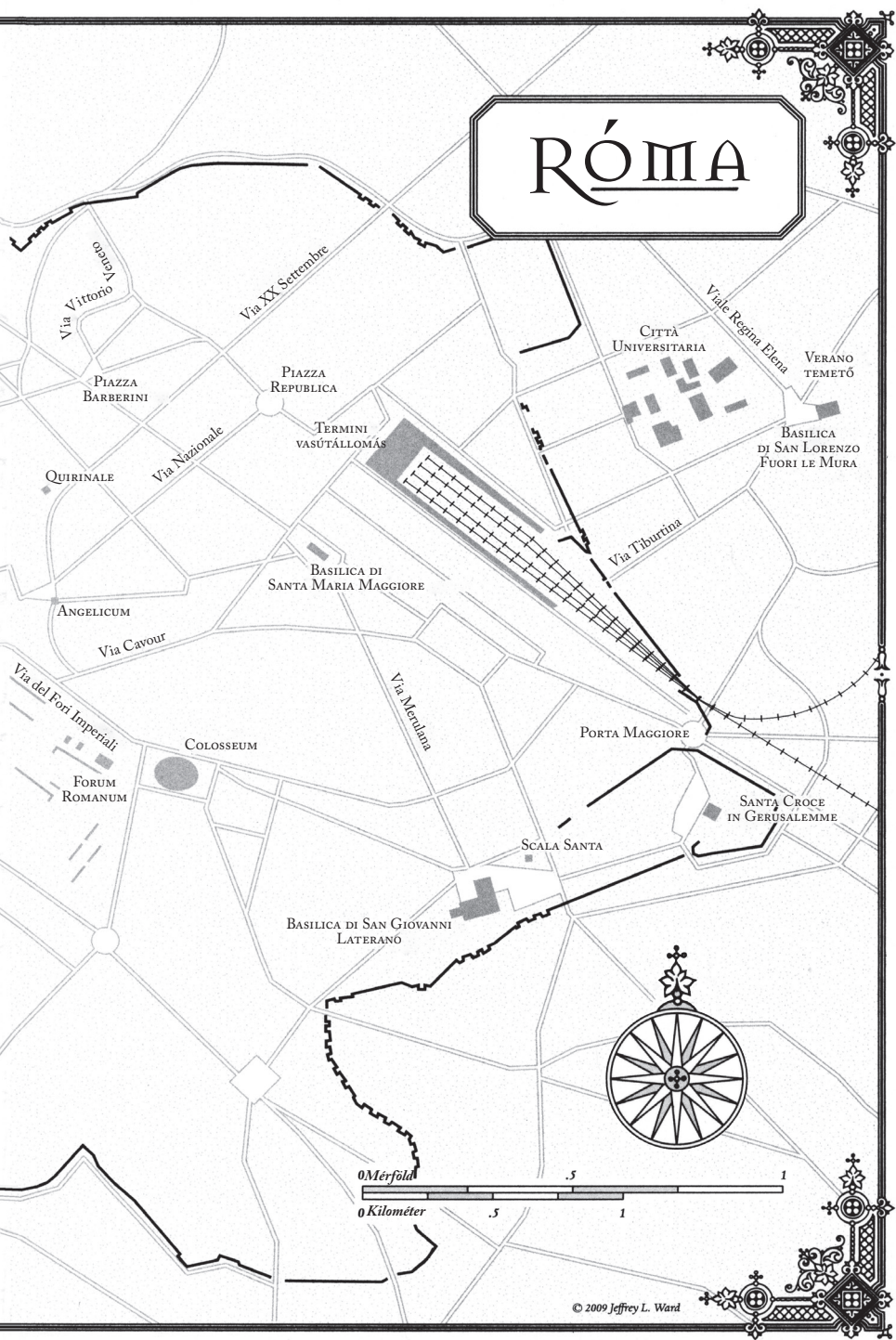
Adriai-tenger

TRASTEVERE

Viale Trastevere

Tevere folyó

RÓMA

Via Vittorio
Orsini

Via XX Settembre

Viale Regina Elena

PIAZZA
BARBERINI

PIAZZA
REPUBLICA

CITTÀ
UNIVERSITARIA

VERANO
TEMETÓ

QUIRINALE

Via Nazionale

TERMINI
VASÚTÁLLOMÁS

BASILICA
DI SAN LORENZO
FUORI LE MURA

ANGELICUM

Via Cavour

BASILICA DI
SANTA MARIA
MAGGIORE

Via Tiburtina

Via dei Fori Imperiali

COLOSSEUM

PORTA
MAGGIORE

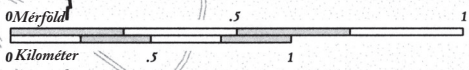
FORUM
ROMANUM

Via Merulana

SANTA CROCE
IN GERUSALEMME

SCALA SANTA

BASILICA DI SAN GIOVANNI
LATERANO

PROLÓGUS

És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; De nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték többé a mennyben. És vettetek a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vettetek a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének.

Jelenések könyve 12,7–9 *

*Egyéb szentségei mellett a Katolikus Egyház, a Mi-
atyánkban foglaltakat szem előtt tartva, már az ókorban
is abban a kegyben részesítette híveit, hogy azok imádság-
gal fordulhattak Istenhez, arra kérvén őt, óvja meg a hittel
élőket a Sátán csapdáitól és mesterkedéseitől. Az Egyház,
egészen egyedülálló módon, ördögűzőket állított hivatalba,
akik, Krisztus nyomdokain járva, meggyógyították azo-
kat, akiket megszállt a Gonosz, és Isten nevében távozásra
szólították fel a démonokat, nehogy azok további károkat
okozhassanak az embereknek.*

Az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció
nyilatkozata, 1998. november 22.

* A bibliai idézeteket Károli Gáspár fordításában közöljük.

A HARMINCÖT ÉVES NŐ egy párnázott masszázsgyón feküdt, karját-lábát két férfi tartotta. Fekete Puma melegítőt viselt, sötétbarna haját lófarokba fogta. Nem volt kövér, csak kissé testes; de miközben vadul nyöszörgött és ficánkolt, a férfiaknak minden erejüket latba kellett vetniük, hogy az ágyon tartsák. Kicsit arrébb egy másik férfi meg egy nő már készenlétben állt, hogy szükség esetén közbeavatkozhatson. Az ördögűző néhány lépésre állt az ágytól, egyik kezében feszületet tartott, a másikban szenteltvízes ezüstedényt. Látván a fejleményeket, gyors elhatározásra jutott. Az ördögűzés már majd egy órája tartott, és a résztvevőkön a fáradtság jelei kezdtek mutatkozni. Folytassa, ne folytassa?

A nő hirtelen elfordította a fejét, és a szemközti falra szegezte a tekintetét.

– Nem! – szakadt fel belőle a kiáltás a démon mély torokhangján.
– Itt a fekete ruhás! A vészmadár!

Az ördögűzőben átmenetileg feltámadt a remény. Korábbi tapasztalataiból tudta, hogy a démon ezzel Galgani Szent Gemmára utal.

– Meg az a fehér ruhás albán! – ordította a démon.

– Kalkuttai Teréz anya? – kérdezte az ördögűző.

A démon dühében cifra káromkodásba kezdett, majd gyerekes hangon ezt nyávogta:

– Jaj, nézzétek! Nézzétek! Megölelik egymást! – Majd ismét reszelős hangon folytatta: – Undorító! Undorító!

Az ágyon fekvő nő két álomszerű alakot látott maga előtt. Szent Gemma hagyományos fekete ruhát viselt, és pontosan úgy nézett ki, mint huszonévesen. Furamód Teréz anya is fiatalnak tűnt – nem lehetett több huszonöttnél.

Az ördögűző hátrafordult, és követte a nő pillantását, de a csupasz falon kívül semmit sem látott.

– Mondjunk köszönetet Galgani Szent Gemmának és Teréz anyának, hogy eljöttek közénk! – szólalt meg.

– Ő is itt van? Küldjétek el, küldjétek el! – jajveszékelt a démon.

Az ördögűző, aki nem tudta biztosan, ki lehet az újonnan érkezett, hozzátette:

– Köszönöm, hogy ő is itt van.

A nő hirtelen felült az ágyon, és úgy tartotta maga elé a két karját, mintha valami láthatatlan erő rántaná magával.

– Hagyjatok békén! – visította a démon, miközben a nő rúgkapálva próbált kiszabadulni a láthatatlan szorításból. A két férfi le akarta fogni, de az ördögűző intett nekik, hogy ne mozduljanak.

– Nézzük meg, ki jött el hozzánk! Jézus és a Szeplőtelen Szűz nevében: ki van itt?

– Neeeeeee! – hallatszott a hátborzongató torokhang. – Totus tuuuuus!

A jelmondat hallatán az ördögűző elnyomott egy mosolyt.

– Köszönjük, II. János Pál szentatyám, hogy nővérünk segítségére sietté! – mondta.

– Ne, ne! – sikoltotta a démon. – Légy átkozott! Távozz tőlem!

A nő lázalmában most a még alig harmincéves, tiszta fehérbe öltözött II. János Pál pápa jelent meg, és háromszor megáldotta a szerencsétlent.

Az ördögűző, kihasználván a nyilvánvaló megerősítéseket, tovább próbálkozott.

– Mondd utánam: Örök Atya, te vagy az én Teremtőm, és én imádlak téged – szólalt meg határozottan.

– Ha ezt kimondom, abban nem lesz köszönet! – kiabálta a démon.

– Szeplőtelen Szűz Mária és Jézus Krisztus nevében parancsolom, hogy ismételd utánam ezeket a szavakat! – adta ki újból az utasítást a pap.

Szinte varázsütésre túláradó szeretet öntötte el a nő lelkét, amikor Mária lefátyolozott alakja megjelent előtte. Arcának egy részét arany-fehér fátyol fedte. A nő ámulva nézte, ahogy az alak elindul felé, és még jobban meglepődött, amikor észrevette, hogy Mária könnyes szemmel bámul rá.

A démon ismét támadásba lendült.

– Ne, ne, ne merj sírni! – visította, miközben a nő görcsösen rángatózott.

Aztán egy pillanatra magához tért, és így szólt:

– Mária könnyezik. – De aztán újból fetrengeni kezdett.

Az ördögűző örömmel konstata!ta, hogy Mária is a segítségére sietett. Azonnal belekezdett az Üdvözlégybe. Mindenki

bekapcsolódott, még az ágyon fekvő nő is. Az ördögűző azonban érezte, hogy ezzel még nincs vége a dolognak. *A démon visszahúzódott, hogy a nő elmondhassa az imát*, gondolta magában.

– Mondd utánam: Örök Atya, te vagy az én Teremtőm, és én imádlak téged – szólalt meg, a démonhoz intézve a szavait.

A nő visítva csapkodott a karjával.

– Nem! – förmedt rá a démon. – Juszt se mondom ki! Nem mondhatom ki, lehetetlen; akkor minden összeomlana.

Az ördögűző érezte, hogy a démonnak fogytán az ereje. Felszólította a jelenlévőket, hogy térdeljenek le.

– Örök Atya, te vagy az én Teremtőm, és én imádlak téged – mondta éneklő hangon. Mindenki elismételte az imát.

A nő, aki érezte a démon kínlódását, látta, hogy a szentek is imádkoznak.

– Jaj, ne, ott hátul is letérdeltek: a fehér ruhás, a fekete ruhás meg az az alacsony fehér ruhás – méltatlankodott a démon. Az ördögűző hallotta, hogy a démon kényszerű tisztelettel teszi hozzá: – Ő, ő [Mária] is letérdelt.

Ez az, gondolta magában az ördögűző. A démon kezd megtörni.

– Jézus Krisztus nevében parancsolom, hogy mondd utánam a következőket.

A nő ellenállt, de kisvártatva károgó hang szakadt fel a torkából:

– Ööö... rök... A... tya... i... mád... lak... tééé... geed.

Az ördögűző, bár tudta, hogy még nincsenek túl a nehezén, eksztatikus hangon arra utasította a démon, hogy még kétszer ismétlje el a mondatot. Amikor ezzel is végeztek, az ördögűző az eucharisztikus ima befejező mondatát használta lezárásul:

– Őáltala, Ővele és Őbenne a tiéd, mindenható Atyaisten, a Szentlélekkel egységben, minden tisztelet és dicsőség, mindörökkön örökké.

– Isten dicsőségére alacsonyítottál le, de nem önmagadtól, hanem Isten parancsára. Légy átkozott! – mondta a démon, az ördögűzőhöz intézve a szavait.

Az ördögűzőnek a szeme se rebbent.

– *Che Dio sia benedetto* – folytatta. – Istennek legyen hála.

– Most elmegyek, de te egész életedben átkozott leszel – kiáltotta gúnyosan a démon. – Te meg a társaid örök életetekre üldözötté váltok!

Amikor az emberek meghallják az *ördögűzés* szót, jobbára a hollywoodi filmek képkockái villannak az emlékezetükbe – görcsösen vonagló lányok, akiknek a teste lehetetlen szögben tekereg erre-arra, miközben a szájukból sugárban dől az élénkzöld hányás. A valóságban viszonylag ritkán lehetünk tanúi olyan teátrális jeleneteknek, amilyen az előbbi, Rómában 2007 januárjában lezajlott eset is volt. Az ördögűzés alapjában véve ugyanolyan világias procedúra, mint a fogorvosnál tett látogatás – amit a szűk várószoba meg a következő időpontra emlékeztető betegkártya tesz teljessé. Csak kevesen tudják, mi történik egy ördögűzésen, és ez a katolikus papokra is igaz – akik közül sokan legszívesebben azt is elfelejtenék, hogy egyáltalán létezik ilyesmi.

Az *exorcizmus* – azaz ördögűzés – szó egyházi kifejezés, és a görög *exkorkizein* szóból ered, melynek jelentése: „esküvel megköt” vagy „kitartóan követel”. Az ördögűzés során Isten nevében megparancsoljuk a démonnak, hogy hagyjon fel az adott személyt vagy helyet érintő tevékenységével. A katolikus egyház értelmezése szerint az ördögűzés hivatalos szertartás, amelyet a püspök által felhatalmazott papok végezhetnek. Az ókorban az ördögűzés fontos eszköz volt a korai keresztények kezében, hogy híveket toborozhassanak, és bebizonyíthassák, hogy hitük valós alapokon nyugszik. Maga az erő Jézustól ered, aki az Újtestamentum tanúsága szerint számos ördögűzést hajtott végre, és később az apostolokat is arra biztatta, hogy kövessék a példáját.

A modern orvostudomány korszakalkotó vívmányainak tükrében – az idegrendszeri és a lelki eredetű betegségek behatóbb ismeretének, a pszichoanalízis létrejöttének és a hasonló fejleményeknek köszönhetően – az ördögűzés egyre kínosabban érinti az egyház számos tagját, akik szerint a szertartás még azokból a babonás időkől

maradt hátra, amikor az epilepsziát és a skizofréniát az „ördög művének” tekintették, és ki akarták űzni az emberekből.

Ez a félreértés jobbára az ördögűzés jellegéből adódik, valamint abból, hogy a Sátán mibenlétére több utalást találunk a folklórban, mint a teológiában. Egy szarvakat viselő patás szörny, aki éjnek évadján szüzeket rabol? Kísértésbe taszító, folyton alakot változtató démonok, akik áldozatot keresve portyáznak a világban? A démonológia beható ismerete híján nem csoda, hogy a papok tömege- sen utasítják el az ördögűzést.

A központi problémát a gonosz mibenlétének meghatározása jelenti. Fizikai lényről van szó, egy Sátán nevezetű bukott angyalról (amint azt *A Katolikus Egyház Katekizmus*a, egy kislakú, de annál vastagabb, 900 oldalas könyvecske állítja), vagy inkább a jóság hiányáról – arról, hogy valaki képtelen megfelelni a jóságos Teremtő elvárásainak?

Sok pap, aki nem akar hátat fordítani hite gazdag történelmének, ugyanakkor azt a modern nézetet sem szeretné elutasítani, miszerint az Ördög nem más, mint metafora, két lovat próbál megülni egyszerre. Mások a hagyományos tanításokban hisznek, de ezt nem szívesen hangoztatják. A legszélsőségesebb esetet azok a papok jelentik, akik kifejezetten tagadják az Ördög létezését.

A sors fintora, hogy miközben számos pap és püspök viszonyul szkeptikusan a kérdéshez, a nagyközönséget szinte mágnesként vonzzák az okkult tudományok és az új vallások, például a Wicca. Egy, az amerikaiak vallási hovatartozását firtató felmérés szerint az 1990-ben még csak 8000 tagú Wicca 2001-re 134 000 főre duz- zadt. (2006-ra ez a szám 800 000-re nőtt.) Az okkult és ezoterikus témájú könyvek soha nem látott példányszámban kelnek el, és ezzel párhuzamosan nő azoknak a száma, akik hisznek az angyalokban és a démonokban. (A Gallup Intézet 2004-es közvélemény-kuta- tása szerint az amerikaiak 70%-a állítja magáról, hogy hisz az Ördögben.) Ezzel egyidejűleg robbanásszerűen megnőtt azoknak az embereknek a száma, akik saját bevallásuk szerint gonosz szellemek befolyása alatt állnak. Az Olasz Katolikus Pszichiáterek és Pszicho- lógusok Szövetsége szerint csak Olaszországban évente több mint félmillió ember vesz részt ördögűző szertartásokon.

A túlhajszolt ördögűzők kicsi, ám aktív csoportja, Gabriele Amorth atya vezetésével, már évek óta arra próbálja rábírniz az egyházat, hogy vegye komolyabban azoknak az embereknek az egyre növekvő táborát, akiket állításuk szerint megszállt a gonosz. Először is, mondják, több ördögűzőt kellene kinevezni. Az egyháznak azonban kötelessége lenne megfelelő képzésről gondoskodni. Az Amorth atyához hasonló szaktekintélyek szerint sok pap csak nevében ördögűző. Márpedig a „kontárok” rossz hírért keltik a mesterségnek, mert túllépik a hatáskörüket. Az egyik legelképezetőbb esetre 2005-ben került sor, amikor is egy romániai apácát holtan találtak a szobájában. Megfojtották és keresztre feszítették. Az ördögűzést végző papot gyilkosság vádjával bíróság elé állították.

A Hittani Kongregáció az áldatlan állapotok felszámolása érdekében 2004 őszén a világ számos katolikus egyházmezejéhez eljuttatta levelét, amelyben arra kérte az illetékes püspököket – legelőször az amerikaiakat –, hogy nevezzenek ki hivatásos ördögűzőket.

Ezzel egyidejűleg a Vatikánnal szoros kapcsolatot ápoló Római Egyetem úttörő vállalkozásba fogott, és összeállította „Ördögűzés és a felszabadító ima” nevű kurzusát, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy hivatásos ördögűző-állományt képezzen ki az egyháznak az Ördögre és az ördögűzésre vonatkozó tanításai alapján.

Egy vállalkozó szellemű amerikai pap komolyan vette a felhívást, és 2005 nyarán Rómába utazott, hogy megszerezze az ördögűzői végzettséget. A kilenc hónap során egy olyan világ tárult fel előtte, amelynek a létezéséről még csak nem is tudott. Tanulmányai mellett több mint nyolcvan ördögűzésen vett részt, egy tapasztalt olasz ördögűző vezetésével. Világszemlélete drámai változásokon ment keresztül, és azzal az eltökélt szándékkal tért vissza az Egyesült Államokba, hogy a gonoszról és annak megjelenési formáiról szerzett tudását a hétköznapi életben is kamatoztatni fogja.

I. FEJEZET

RÓMA

Add Uram, hogy életem egészen a hit élete legyen, hogy ez a hit váljék életté gondolataimban, tetteimben, beszédeimben; hadd cselekedjek kizárólag a hit alapján, tanításod és szavaid alapján, példád és egyedül a hit természetfeletti indítékai szerint.

Boldog Charles de Foucauld
(Puskely Mária SSND fordítása)

AMIKOR GARY THOMAS ATYA 2005. október 13-án 7.45-kor kilépett a Villa delle Fornacira, már javában dühöngött a reggeli csúcsforgalom. Autók és buszok hosszú sora araszolt a Via di Porta Cavalleggeri útkereszteződés felé, hogy aztán eltűnjön az alagút szájában, a négy-, ötemeletes épületekkel tarkított szurdok mellett, amely az egyik római domb, a Gianicolo tövében húzódott. Egy közlekedési rendőr, akinek öltözéke sujtásokkal teleaggatott pilóta-egyenruhára emlékeztetett, mindent elkövetett, hogy fenntartsa a rendet: erőteljes karjelzésekkel irányította a forgalmat, és közben rá-rásípolta az agresszívabb autósokra és motorosokra. Amikor a közlekedési lámpa zöldre váltott, a sofőrök azonnal rátenyereltek a dudára.

Az út két oldalán ingázók siettek a Vatikán felé, kondenzcsikként húzva maguk után a cigarettafüst fanyar bűzét. Útközben beugrottak valamelyik bárba, hogy felhörpintsék reggeli kapucsínójukat, az eszpresszógéppel hörgése kiszűrődött az utcára.

Gary atya döbbsen torpant meg a sarkon, és úgy bámulta a katolikus jelenetet, mintha egy egzotikus képeslap kelt volna életre. Odahaza, San Franciscóban, egész mást jelentett a csúcsforgalom. A város, az autók, az emberek – olyan harmonikusan illeszkedtek egymáshoz, mint egy monumentális zenekar.

Fekete reverendája ellenére Gary atya egyáltalán nem rítt ki a tömegeből. Hiszen Rómában csak úgy hemzsegnek a papok. Becslések szerint több mint 15 000 pap koptatja a város szűk utcáinak járdáit, és ebbe még nem számolták bele azt a többezernyi kispapot, akik szintén keménygallért és fekete ruhát viselnek. Ha a több száz kápolnára, kolostorra, rendházra és templomra gondolunk – hogy a Vatikánt már ne is említsük –, nem csoda, hogy Gary atya a „kereszténység ütőere” névvel illette a várost.

A hatalmas *palazzo*, amely a Hittani Kongregációnak, az egyházi tanok elsődleges őrzőjének adott otthont, figyelmeztetően magasodott az utca túloldalán. Mögötte a Szent Péter-bazilika napfényben fürdő kupolája távoli jelenésként derengett a háztetők fölött. Gary atya – aki a szobája ablakából is ezt a képet látta – nem bírt betelni a látvánnyal. Rómában úgy érezte, valami olyasminek a része, ami túlmutat önmagán meg az apró-cseprő hétköznapi problémákon, amelyek egy plébánost szoktak foglalkoztatni.

„Egy lelkipásztornak rengeteg teher nyomja a vállát – mondta később némi megbánással. – A papírmunka nem kirívóan sok, de mégis elveszi az időt a fontosabb dolgoktól, például attól, hogy odafigyelhessünk az emberek hitéletére.”

Gary atya ötvenkét éves volt, és nemrégiben távozott posztjáról, a kaliforniai Los Altos Szent Miklós-plébániájáról, ahol tizenöt évig szolgált – ebből tizenkettőt plébánosként. Bár mérhetetlenül szerette a munkáját, és rengeteg baráttra tett szert, a plébánosi élet taposómalma őt is bedarálta. Nemcsak a plébániai iskola felújításában segédkezett, hanem több millió dollárt is összegyűjtött, hogy modern közösségi házzá alakítsa a régi paplakot, amelyet aztán az egyházközösség tagjai, tiszteletüket kifejezendő, róla neveztek el.

Gary atya, akit 1983-ban szenteltek fel, huszonkét éve volt pap; az idők során sok mindent látott – és sok mindenben ment keresztül. 1997-ben majdnem életét veszítette egy szörnyű balesetben.

A Yosemite Nemzeti Parkban túrázott a barátjával, amikor lezuhant egy húszméteres szikláról, és egy köves folyóágyban landolt. Csodával határos módon túlélte a szerencsétlenséget, bár fájdalmas lábadozásának két éve alatt gyakran azt kívánta magában, bárcsak odaveszett volna.

A középtermetű, ritkuló, de gondosan nyírt, barna hajú, kör alakú aranykeretes szemüveget viselő Gary atya olyan elégedett férfi benyomását keltette, hogy az emberek rögtön feloldódtak mellette. Bár a fizikuma nem volt említésre méltó, annak az embernek a csön-des magabiztossága áradt belőle, aki szereti a munkáját, és tudja, hogy jól is végzi azt.

Mivel egyházmegyéjének szabályzata kiköti, hogy a plébánosokat tizenöt évnyi szolgálatot követően át kell helyezni, Gary atya kapott az alkalmon, és jól megérdemelt tanulmányútra indult. Róma, számtalan papneveldéjével és neves egyetemével egyedülálló lehetőségeket tartogat az odalátogató papoknak. Sokan hatalmas megtiszteltetésnek tartják, hogy a pápai egyetemeken, például, a Gregoriana Pápai Egyetemen tanulhatnak, ahol tizennégy korábbi pápa és húsz szent folytatta a tanulmányait. A hallgatók zöme nappali tagozatos – vagy a felszentelésre vár (ami megegyezik az egyetemi végzettséggel), vagy a doktorátusi címet akarja megszerezni. Elvéve akadnak azonban olyanok is, akiket az egyházmegyéjük iskoláz be valamilyen oknál fogva, vagy akik – mint Gary atya is – tanulmányi szabadságukat töltik itt. Ez utóbbi csoport tagjainak az Institute for Continuing Theological Education at North American College (Észak-Amerikai Egyetem Teológiai Továbbképző Intézete, a továbbiakban: NAC) – a legnagyobb külföldön működő amerikai papnevelde – külön programot kínált. Az intézet, amelyet az 1970-es években alapítottak, igazodva a II. vatikáni zsinatnak a papképzéssel kapcsolatos irányelveihez, három hónapos „továbbképző” programot ajánlott azoknak a papoknak, akik lépést kívántak tartani a legfrissebb egyházi trendekkel. A résztvevők emellett élvezhetik a római életet, és megismerkedhettek a világ többi tájáról érkezett paptársaikkal.

Gary atya még áprilisban jelentkezett a szeptembertől novemberig tartó kurzusra, amely a spiritualitással foglalkozott, és az

Angelicumban, a dominikánusok által működtetett Pápai Egyetemen került megrendezésre.

Amikor 2005 augusztusában megérkezett Rómába, félelmetesenek találta a várost. Nemcsak a nyelvi nehézségek miatt (Gary atya nem beszélt olaszul), hanem azért is, mert szinte lehetetlennek tűnt eligazodni a rengeteg szűk utca között. Most, hogy második hónapja lakott a városban, már csak nevetett kezdeti felindultságán. Úgy ismerte a buszvonalakat, mint a tenyerét, és bárhova el tudott jutni, ahova csak akart.

A tanfolyamon kívül Gary atyának még egy fontos küldetése is volt: a püspök megkérte, hogy tanulja ki az ördögűzés mesterségét. Aznap reggel éppen az első foglalkozásra igyekezett. Mivel félő volt, hogy elkésik, elindult a Via de Gasperin, és megszaporozta a lépteit.

2005 telén, amikor Gary atyának már kifelé állt a szekere rúdja a Szent Miklós-plébániáról, az ördögűzés volt a legutolsó dolog, amire szívesen adta volna a fejét. A Jesus-Caritas Papi Testvériség rendszeres havi gyűlésén meglepődve fogadta jó barátja, Kevin Joyce atya bejelentését, miszerint a Vatikán azzal a kéréssel fordult az Egyesült Államok egyházközösségeihez, hogy nevezzenek ki egy ördögűzőt, és a püspök őt jelölte a posztra.

A magas, sovány, tudós kinézetű Kevin atya maga volt a komolyság és az összeszedettség. Mindehhez azonban fiatalos lendület és döbbenetes életerő párosult; bár ötvenhét éves volt, tizenöt évet nyugodtan letagadhatott volna. Gary atya már majdnem húsz éve ismerte Kevin atyát, aki végzettsége alapján (hittanból doktorált, szakterülete pedig a spiritualitás volt) tökéletes jelöltnek tűnt. Ám Kevin atya közölte, hogy nem fogadja el a felkérést. Nemrégiben kezdte meg munkáját az egyházmegye vallási központjában, ami minden idejét lekötötte.

A bejelentés, hogy az egyházmegye ördögűzőt akar kinevezni, teljesen felkészületlenül érte Gary atyát. A gonosz szellemek és a

démoni megszállottság problémája nemigen merült fel eddigi tevékenysége során. Az előző évben mindössze kétszer prédikált az Ördögről, de az egyik hívő rögtön meg is kérte, hogy a jövőben kerülje ezt a témát, mert megijeszti a gyerekeit. A papok nem szívesen beszéltek a Sátánról.

Gary atya, bár nem fűzték ambivalens érzelmek az Ördöghöz, nem is nagyon gondolkozott el a Gonosz mibenlétéről. Tudta, hogy a gonosz viselkedés és a gonosz „lélek” között óriási a különbség. Azzal tisztában volt, hogy néha a jók is követnek el gaztetteket; de azt már nem tudta volna megmondani, hogy közvetlenül az Ördög sugallatára cselekszenek-e. Amikor felidézte magában azt a keveset, amit még papnövendék korában tanult az ördögűzésről, eszébe jutott, hogy a démoni megszállottság bibliai alapjai meglehetősen szilárdak. Itt azonban véget is ért a tudománya. Papi ténykedése során egyetlen esettel sem találkozott, amely a démoni megszállottsággal vagy az ördögűzéssel lett volna kapcsolatban. Most azonban elgondolkodott ezen az ősi, misztikus rítuson. Ha őt kérnék fel a feladatára, vajon elvállalná?

A gondolat, hogy egy szűk helyiségben állva vegye föl a harcot az Ördög ellen, nem töltötte el rémülettel, hiszen éppen elég bizarr és megrázó élményben volt már része. Mielőtt a papi hivatást választotta volna, tizennégy éves korától kezdve egy temetkezési vállalatnál dolgozott. Okleveles balzsamozó volt. Az évek során éppen elég csúnya dolgot látott már, többek között eltorzult, néha a felismerhetetlenségig összeégett holttesteket is. Nem volt finnyás. Elsősorban azért lett pap, hogy segítsen az embereken. És vajon nem ugyanezt tette Jézus is, amikor kiűzte a démonokat az emberekből, és meggyógyította a betegeket?

Miután jelezte, hogy vállalná a megbízatást Kevin atya helyett, a kinevezésre is sor került, amikor egy ülésen összefutott a püspökkel. A püspök örömmel fogadta a hírt, hogy Gary atya kész elvállalni a feladatot. Elmondta, hogy az előző huszonnégy évben csupán két vizsgálat indult az egyházmegyében démoni megszállottság ügyében.

– És nagyon remélem, hogy neked sem lesz ennél több tennivalód – tette hozzá mosolyogva.

A beszélgetés végén Gary atya felvetette, talán nem ártana valamiféle képzésen részt vennie. Ekkor említette a püspök a római ördögűző tanfolyamot.

– Úgyis most esedékes a tanulmányi szabadságod – mondta.

Az Amerikai Katolikus Egyháztól eltérően, ahol csak suttogva lehet beszélni róla, Olaszországban az ördögűzés sokkal elfogadottabb. 1986-ban II. János Pál pápa több beszédében is felhívta a hívek figyelmét az Ördög veszélyeire, amelyek közül az egyik a „megszállás” lehetősége volt. XVI. Benedek pápa pedig nem is olyan régen, 2005. szeptember 14-én ördögűzőket látott vendégül a Vatikánban, és arra biztatta őket, folytassák tovább a munkájukat „az egyház szolgálataiban”.

Olaszországban az utóbbi időben robbanásszerűen megnőtt az ördögűzések száma. Azon túl, hogy egyre több ördögűzőt neveznek ki hivatalosan (jelenleg 350-400 között van a számuk), az ördögűzők 1992-ben megalakították saját szakmai szervezetüket – az Ördögűzők Nemzetközi Szövetségét. Ráadásul, nagyrészt a sátánista kultuszokkal összefüggő erőszakos bűncselekmények elharapózása miatt, a rendőrség, az egyházzal karöltve, 2006-ban *Squadra anti sette* (Szektaellenes Osztag, röviden: SAS) néven speciális kommandót hozott létre a jelenség kivizsgálására.

1998 óta – amikor az 1962–1965-ös II. vatikáni zsinat határozatának megfelelően az ördögűzési *Rituálét*, amelynek alapjait az 1614-es *Rituale Romanumban* fektették le, végre átdolgozták – folyamatosan nő az ördögűzés iránti érdeklődés Olaszországban. (Csak mellékesen: az ördögűzési rituále majdnem az utolsó volt a módosított szertartásrendek sorában.) A szenzációra éhes újságírók azonnal lecsaptak a témára, Gabriele Amorth atya pedig tökéletes alanynak bizonyult. Róma hivatalos ördögűzője, az íróként is hírnevet szerzett Amorth atya, akkor már ismert televíziós személyiségnek számított nemcsak Olaszországban, hanem külföldön is. A könyvekben és az interjúkban meglehetősen sok dolgot sátáninak bélyegzett – többek között a Harry Potter könyveket is –, miközben

arra figyelmeztetett, hogy az Ördög egyre jobban eluralkodik a földi halandók életében, akik túlságosan nagy érdeklődést mutatnak az okkult tudományok iránt.

Ennél csak az ördögűzők helyzete szúrta jobban Amorth atya szemét. 2001-ben a *30 nap* című katolikus magazinnak adott interjújában a következőket mondta: „Az emberek örültek, fanatikusként bélyegzik azon testvéreinket, akiket ezzel a kényes feladattal bíztak meg. Igazság szerint még az őket kinevező püspökök is ferde szemmel néznek rájuk.” A püspököket és a papokat egyaránt buzgón osztorozta tudatlanságuk miatt. „A latin egyház három évszázadon át szinte teljesen elhanyagolta az ördögűzést” – nyilatkozta. Véleménye szerint az Olaszország egyes részein felmerült aggasztó problémák másutt egyenesen megdöbbentő méreteket öltenek. „Léteznek országok, például Németország, Svájc, Spanyolország és Portugália, ahol egyetlen ördögűző sem tevékenykedik.” Franciaországban pedig, állította, még a kinevezett ördögűzők sem hisznek az ördögűzésben.

2001. május 18-án az olasz püspöki konferencia, amely plenáris ülést tartott a Vatikánban, a következő közleményt adta ki: „A jövőbelátás, a jóvendőmondás, a boszorkányság és a fekete mágia újjáéledésének lehetünk tanúi, amely gyakran vallásos babonassággal párosul. Bizonyos helyeken a babona és a mágia olyan mértékben képviselteti magát a fejlődő tudomány és technika mellett, amilyen mértékben a tudomány és a technika nem tud választ adni az élet végső kérdéseire.”

Az Associazione Comunità Papa Giovanni XXIII (XXIII. János Pápa Közösségi Egyesület) szerint az olaszok 25 százaléka, vagyis kb. 14 millió ember érintett valamilyen módon az okkult tudományokban. Dél-Olaszországban, például bizonyos csoportok még ma is gyakorolják a tarantizmust, melynek hívei szerint az Ördög pókcsípés útján is megszállhatja az embert; a kábeltévék késő esti műsorait pedig ellepték a „kártyajósok”, akik profetikus kelleket és „szerencsehozó” amuletteket próbálnak rátukmálni a nézőkre. A jelenség persze nemcsak Olaszországra korlátozódik. A francia adóhivatal 1996-os jelentése szerint, például az előző év folyamán 50 000 adófizető regisztrálta magát gyógyítónak,

látóként vagy egyéb okkult tudományok művelőjeként. Akkoriban mindössze 36 000 katolikus pap tevékenykedett az országban.

Az egyházat azonban az a (némelyek szerint túlzó) számadat döbentette meg a legjobban, amely szerint 8000 sátánista szekta működik Olaszországban, több mint 600 000 tag részvételével.

Az „Ördögűzés és felszabadító ima” című kurzus ötlete dr. Giuseppe Ferrari fejből pattant ki, aki a Gruppo di Ricerca e Informazione Socio-Religiosa (Társadalmi és Vallási Kutatócsoport, röviden: GRIS) – egy bolognai székhelyű, kultuszokkal és új vallásokkal foglalkozó katolikus szervezet – országos titkáráként dolgozott.

Dr. Ferrari elmondása szerint 2003-ban kapta az ihletet, amikor egy imolai pap arra hívta fel a figyelmét, hogy a papokhoz szinte özönlenek az olyan hívek, akik az okkult tudományokkal összefüggő problémákkal küzdenek. Az emberek vagy arra panaszkodtak, hogy hiába akarnak kiszállni, nem tudnak, vagy arra, hogy érzésük szerint démoni erők szállták meg őket. Sok pap nem tudott mit kezdeni a helyzettel, ezért inkább elküldte az embereket.

Amikor dr. Ferrari utánanézett, hogyan nevezi ki és képzi az egyház az ördögűzőket, arra a megállapításra jutott, hogy az eljárás meglehetősen esetleges, és az ördögűző csak a saját eszközeire támaszkodhat. A megoldás teljesen nyilvánvaló volt: egyetemi kurzust kell indítani az ördögűzők képzésére.

Dr. Ferrari egy barátokból és kollégákból álló csoportot toborzott maga köré: teológus professzorokat, orvosokat, sőt még egy ördögűzőt is, akik segítettek összeállítani a tanmenetet. Arra jutottak, hogy a képzésben részt vevőknek széles körű történelmi, teológiai, szociológiai és orvosi ismeretekre kell szert tenniük, hogy túlléphessenek az ördögűzés felszínes és szenzációhajhász értelmezésén. A cél egyértelmű volt: olyan tudással felvértezni a papokat, ami segít a Sátán leleplezésében. A leendő ördögűzőknek (például Gary atyának) pedig a Sátán legyőzésében.

De hol legyenek a foglalkozások? Dr. Ferrari felvette a kapcsolatot az Ateneo Pontificio Regina Apostolorum rektorával, Paolo Scarafoni atyával, és hirtelen minden a helyére került.

A 2000-ben felavatott csillogó és modern Regina Apostolorum, nagy üvegablakaival és egyenes vonalvezetésével, erős kontrasztot képez Róma belvárosának ódon hangulatával. A lejtősen elterülő campus ápoltságot és grandiózus méretei miatt a Szilikon-völgy szoftvercégeinek székházaira emlékeztette Gary atyát – leszámítva a fel-alá sétálgató fekete reverendás papokat. A konzervatív Krisztus Légiója – egy, gyakran az Opus Deihez hasonlított szervezet – által működtetett egyetem tanterve határozottan jobboldali, és sok tekintetben – többek között az összejutás kérdésében is – az egyházi hierarchia szigorú tanításait követi.

A foglalkozások egy nagy és modern tanteremben zajlottak. Már maga az épület sem tűnt ideális helyszínnek az ördögűzés tanításához, de a futurisztikus berendezés csak még bizarrabb hatást keltett. Az ember inkább képzelte volna fehér köpenyes laboránsokat a hófehér falak, a méretes ablakok és a tetőablakok közé, mint barna csuhás, zsinóröves, szandálos ferenceseket.

Gary atya – aki úgy döntött, inkább vonatra száll a Stazione San Pietrón, amely öt perc alatt célba repíti, mint hogy egy órát üldödjön a reggeli csúcsforgalomban araszoló buszon – a bejárat felé indult, és közben elismerően nézett végig a szépen rendben tartott campuson. Odabent kedvező benyomásai csak még jobban elmélyültek, miközben felkaptatott a kivilágított márványlépcsőn. Mire megérkezett az első előadásra, kisebb tömeg verődött össze a terem előtt: a résztvevők kedélyesen diskuráltak, és a közeli asztalra kihelyezett szórólapokat tanulmányozták. A részvételi arány biztató volt, bár Gary atyát kissé meglepte, hogy a sajtó is képviselteti magát. A terem végében, a hátsó fal mentén, tévékamerák sorakoztak.

Az első kurzus, amelyet a 2005-ös év téli-tavaszi szemeszterére hirdettek meg, komoly felbolydulást keltett. A média, amely lebilincselőnek találta, hogy egy olyan misztikus témában indítanak

egyetemi képzést, mint az ördögűzés, azonnal ráharapott a témára, és a szalagcímek sem okoztak csalódást: „Ördögűzők az iskolapadban.” „Pozstgraduális képzés ördögűzésből.” A nyilvánosság tulajdonképpen jól jött a szervezőknek, mert így legalább mindenki számára világossá vált, hogy az egyház már nem tartja szégyenletes dolognak az ördögűzést.

A nagy sikerre való tekintettel az egyetem az őszi-téli szemeszterre is meghirdette a kurzust, kisebb módosításokkal. Az eredeti tanári gárda megmaradt, ám ezúttal videokonferencia formájában is be lehetett kapcsolódni a képzésbe Bolognában, Modenában és még néhány városban. Az utolsó előadásra több neves ördögűzőt is meghívtak, hogy megosszák tapasztalataikat a résztvevőkkel, és válaszoljanak a felmerülő kérdésekre. A kurzust ezúttal nemcsak papok, hanem olyan szakemberek, például pszichológusok és orvosok is látogathatták, akiket érdekelt, hogyan lehet különbséget tenni az elmebetegség és a démoni megszállottság között.

Amikor a püspök először tett említést a kurzusról, Gary atya rögtön felvette a kapcsolatot a Krisztus Légioja képviselőivel. Ők megadták neki egy pap nevét, aki a fakultáson tanított. Gary atya, pár héttel azelőtt, hogy elhagyta volna Kaliforniát, felhívta a papot, és megkérdezte tőle, mire számítson.

Bár a kurzus négy hónapig, októbertől februárig tartott, a leendő ördögűzők csak hetente egyszer találkoztak – csütörtök délelőttöként 8.30-tól 12.30-ig –, összesen tíz alkalommal. Október közepétől november végéig öt előadás volt előirányozva, a kurzus második felét pedig januártól február 9-ig tervezték lebonyolítani. A legfontosabb információ, amit Gary atya megtudott, az volt, hogy a kurzus kizárólag olasz nyelven fog zajlani. Ez kezdetben csalódottsággal töltötte el, de aztán megnyugtatták, hogy mivel a világ minden tájáról érkeznek résztvevők, az iskola tolmácsot is biztosít a számára.

Most azonban, amikor odament a szervezőhöz, hogy a tolmács felől érdeklődjön, az illető enyhén lekezelő hangnemben közölte vele, hogy nem tudnak tolmácsot biztosítani. Sem aznap, sem a jövő héten. Gary atyának fogalma sem volt, hogyan fog bármit is megtanulni, ha nem érti az előadót.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Leverten bandukolt végig az egymás után megtelő padsorok mellett. A termet két részre osztották, és templomi padokra hasonlító hosszú asztalokkal rendezték be. Elöl emelvény magasodott – az a hosszú, alacsony fajta, amelyet konferenciákon meg szimpóziумokon látni –, mögötte üres vetítövásznon. A dobogó mellett egy kereszt állt, a hátsó falat pedig egy neorealista festmény díszítette, amely a töviskoronás Krisztust ábrázolta. A hosszanti falon végigfutó sötétített üveglakok egy kerek gyepfoltra néztek, amelynek közepén magányos olajfa magasodott.

Kisvártatva elhalt a beszélgetés zaja, és a papok meg tisztségviselők némán, libasorban bevonultak az emelvény mögé. A szervező vezette a menetet. Mindenki felállt, és a résztvevők közösen elmondták a Miatyánkot meg az Üdvözlégyet – olaszul. Megkezdődött a kurzus.

Az első előadó egy püspök volt, akit Gary atya nem ismert, de a résztvevők zöme igen. A hetvennégy éves Andrea Gemma neves ördögűzőnek számított, és egyike volt azoknak a püspököknek, akik személyesen is végeztek ördögűzést. Még könyvet is írt a témáról *Io, Vescovo Esorcista* (Ördögűző püspök vagyok) címmel.

Gary atya hiába fülelt, sehogy sem tudta kihámozni, miről beszél Monsignor Gemma. Időnként elkapott egy-egy ismerős szót, de mire rájöhetett volna, mit is jelent, a püspök már áttért egy másik témára. Egy idő után feladta a harcot, és az operatőröket kezdte figyelni, akik fel-alá ögyelegtek a sorok között, és hatalmas kamerákat nyomtak a hallgatóság arcába. A szünetben aztán rajtaütöttek az angol anyanyelvű riporterek, így a délelőtti hátralévő részében az ördögűzéssel kapcsolatos kérdésekre válaszolgatott, és őszintén bevallotta a riportereknek, hogy egyáltalán nem járatos a témában.

Az előadás után csalódottan ült föl a Rómába tartó vonatra. Úgy érezte, semmivel sem lett okosabb, és visszagondolva az első nap circuszi hangulatára, felmerült benne a kérdés, vajon nem fölöslegesen pazarolja-e az idejét. A kezdet nem volt valami biztató. Őszintén remélte, hogy a második alkalom már jobban fog sikerülni.